

РОБЪРТ СИЛВЪРБЪРГ СКИТНИК ИЗ КОСМОСА

Превод от английски: Красномир Крачунов, 1994

chitanka.info

I

Към площада, на който в Борлаам се правеха наддавания, се приближи един чужденец, точно когато продаваха протeya. Този чужденец се наричаше Бар Херндън, висок мъж с гордо лице, белязано с печата на самотата. Но той не беше се родил такъв, макар неговото собствено първоначално лице да беше по произход гордо и винаги бе самотен.

С помощта на рамената си проби път през гъстата тълпа. Денят се оказа топъл и задушен и въпреки това доста зяпачи се бяха събрали да гледат аукциона. Наддаването се ръководеше от някакъв агозлит, нисичък и дебеличък, но с глас на мощен бик. В протегнатата си ръка държеше протeya и от време на време го стискаше и така го караше да приема най-различни форми.

— Гледайте, дами и господа, гледайте, колко различни, необикновени и вълнуващи образи!

Точно в този миг протeya бе застинал във формата на осемлъчева звезда, сърцевината на която бе синьозелена, а всяко пипало — огненочервено. Насилван от тласъците на безмилостния търговец, той се изменяше, когато молекулите на тялото му губеха сцеплението помежду си и започваха да търсят нова устойчива структура...

... змии, дървета, отровна рогата жаба...

Агозлита тържествуващо се усмихваше широко на публиката и показваше всичките си петдесет пожълтели зъба, които стигаха на дължина до три сантиметра.

— Е, каква цена предлагате? — настойчивият му тон гърмеше на грубия Борлаамски език. — Кой иска да си купи това създание от една далечна планета?

— Пет стелари — произнесе ярко гримирана борлаамска аристократка, която се намираще в първите редици на зрителите.

— Пет стелара? Любопитно, госпожо. А кой ще започне с петдесет? Или сто?

Бар Херндън присви очи и се помъчи да разгледа по-добре протeya. Често му се беше случвало да се среща с променливи форми на живот и той разполагаше с доста сведения за особеностите им. Това бяха много своеобразни създания, които започваха непрекъснато да се измъчват от мига в който ги изтръгваха от родните им места. Тялото им притежаваше способността да се изменя, да приема най-екзотични форми и всяко такова изменение предизвикваше у тях такива страдания, каквито преживяваха хора при мъченията на ешафода.

— Петдесет стелара — изкудкудяка един от придворните на Владетеля Крелинг, неограничен деспот на обширната планета Борлаам. — Петдесет стелара за този протей.

— Кой ще предложи седемдесет и пет? — завика агозлитът към тълпата. — Аз съм доставил това същество с цената на живота на трима роби, всеки от които бих продал за не по-малко от сто стелара. Вие искате да съм в загуба ли?

— Седемдесет и пет — раздаде се глас от тълпата.

— Осемдесет — последва мигновен отговор.

— Сто — предложи аристократката от първия ред.

Хищното лице на агозлита се смекчаваше в съответствие със стихийното нарастване на цената. Протейт продължаваше непрекъснато да се извива и да приема все по-причудливи и заедно с това все по-жалки форми. Херндън стисна силно устни. Добре знаеше, какво е това истинско страдание.

— Двеста — спокойно произнесе той.

— О, нов глас! — заликува търговецът. — Глас от задните редове! Вие май казахте петстотин?

— Двеста — повтори хладнокръвно Херндън.

— Двеста и петдесет — побърза да повиши стоящият наблизо аристократ.

— И двадесет и пет отгоре — намеси се мълчащият до този миг собственик на цирка.

Херндън се намръщи. Сега, когато се намеси в търга, той, както и във всяко друго нещо, бе напълно завладян от ставащото. И на никого няма да отстъпи протeya!

— Четиристотин — уверено каза той.

За миг тишина обхвана търга, и то такава, че се чуваше дори чайките в морето. После се раздаде спокойният глас от първия ред:

— Четиристотин и петдесет.

— Петстотин — наддаде Херндън.

— Петстотин и петдесет.

Херндън не отвърна веднага и търговеца-агозлит опъна тънката си шия и се загледа, дали още някой няма да наддаде.

— Чух петстотин и петдесет — напевно произнесе той. — Не е лошо, но още не е достатъчно.

— Шестстотин — каза Херндън.

— Шестстотин двадесет и пет.

Херндън с труд се пребори с желанието да извади иглопистолета и да застреля съперника си пред очите на всичко. Вместо това стисна зъби и процеди:

— Шестстотин и петдесет.

Протеят се изви целия и заприлича на гърчеща се от болка псевдокотка. Тълпата се разкикоти от възторг.

— Шестстотин седемдесет и пет — раздаде се същият глас.

* * *

Търгът се превърна в двубой между двама кандидати, докато останалите станаха зрители и започнаха нетърпеливо да изчакват, кой пръв ще се откаже. Херндън премери с поглед съперника си. Това беше червеноброд придворен с ярки и пламтящи очи и с двоен ред брилянти по ризата си. Изглеждаше невероятно богат. Нямаше никаква надежда да надмогне такъв противник.

— Седемстотин стелара — произнесе Херндън. Сетне се обърна и като забеляза едно момче наблизко нетърпеливо го повика.

— Седемстотин двадесет и пет — произнесе аристократа.

— Виждаш ли този човек — зашепна Херндън на момчето, — там, напред пред мен? Който се обади с нова цена. Иди при него и му кажи, че неговата госпожа го вика.

Той даде на момчето една златна монета от пет стелара. То опули очи, после се усмихна и се запровира между зяпачите към аристократа.

— Деветстотин — предложи през това време Херндън.

Това бе много повече отколкото търговецът бе разчитал да вземе за протея и може би повече отколкото би могъл да си позволи дори

състоятелен аристократ. Но Херндън прекрасно разбираше, че въпросът не е за пари и затова предложи на съперника си почетен изход.

— последната цена е деветстотин — произнесе търговецът. — Лорд Морис, желаете ли да наддадете още?

— Разбира се — отвърна лордът, — но ме викат в къщи и трябва да вървя.

Видът му беше решителен и невероятно сърдит, но той не се осъмни в казаното му от момчето. Херндън си го отбеляза — при възможност можеше да се възползува от това. Догадката му се оказа правилна — той се убеди, че Лорд Морис, придворен на Владетеля, веднага бяга, щом го повика госпожата.

— Цената стигна деветстотин — повтори търговецът. — Нещо не чувам наддаване? Само деветстотин за такъв прекрасен протей! Ще даде ли някой хиляда?

Такъв не се намери. Изнизаха се нужните секунди, повече гласове не се чува. Херндън напрегнато чакаше в края на тълпата, докато търговецът монотонно не пропя:

— Деветстотин — първи път. Деветстотин — втори път. деветстотин и не повече... Протейт е ваш, приятелю, само за деветстотин. Елате насам с налични пари. А останалите призовавам да се върнат тук след десет минути, когато ще предложи няколко забележителни девойки в розови бузки от Уилидън. — И с непристойни движения подчерта женските им прелести.

Херндън тръгна напред. Тълпата започна да се разпръсва и когато се оказа около търговеца, там нямаше вече никой. Протейт бе приел образа на жаба и седеше свит като безформена пластилинова топка.

Херндън се вгледа в очите на агозлита, който отгоре на всичко миришеше лошо, и му се представи:

— Аз спечелих протей! На кого трябва да платя?

— На мен естествено — замърмори агозлитът. — Деветстотин стелара плюс тридесет за мито — и зверчето е ваше.

Херндън докосна копчето на своя пояс и от него навън изскочи наниз от стостелерови звена. Наброи девет, отдели ги от останалите и ги нареди пред търговеца. После извади от джоба си шест монети по пет стелара и небрежно ги хвърли на масата.

— Оставете си името за регистрацията — каза търговецът, след като преброи монетите и ги провери дали не са фалшиви. Последното извърши с приборче, измерващо плътността.

— Бар Херндън.

— От коя планета?

Херндън за миг се замисли.

— От Борлаам.

Агозлита вдигна очи.

— Нещо не ми приличате на борлаамец. Чистокръвен ли сте?

— А няма това има някакво значение за вас? Знайте, роден съм в прославения с пълноводните си реки континент Зънигог и парите ми са напълно редовни.

Агозлита старателно записа името му в регистрационната си книга, после обходи фигурата на Херндън с наглия си поглед и каза:

— Така и записах, Бар Херндън от Зънигог. Сега сте законен собственик на протeya. Сигурно ще ви е приятно да узнаете, че той вече е обучен, приведен в покорство и се е смирил със статута си на роб.

— Това ме радва извънредно — спокойно изрече Херндън.

Агозлита му връчи блестящия диск от полирана мед с набития в нея деветцифрен номер.

— Това е кодовото число. В случай, че робът се изгуби, занесете ключа в борлаамската Централа, от там ще го проследят и ще ви го върнат.

Сетне извади от джоба си миниатюрен излъчвател и небрежно го плъзна по масата.

— А това е резонаторът. Настроен е в резонанс с клетките на специална мрежа, присадена към тялото на протeya на субмолекулярно ниво. Тя не може да се извади за пренастройка. Когато не ви харесва, как се държи тази твар, просто разтръскайте резонатора. Много е важно робите да съблюдават наложената им дисциплина.

Херндън вдигна резонатора и каза:

— Протeyaт и без този инструмент изпитва не малко мъчения. Но ще го взема със себе си.

Търговецът сграбчи протeya и го смъкна от щанда в нозете на Херндън.

— Сега е изцяло ваш.

В това време около тях нямаше вече никой. Тълпата зяпачи се бе прехвърлила в другия край на площада, където се предлагаха диаманти. Херндън внимателно огледа заобикалящите го сгради и забеляза една уличка, която водеше към крайбрежната алея.

* * *

Като се отдалечи на няколко крачки от щанда на търговеца, Херндън се огледа. Агозлита се подготвяше за следващата част на търга. Зад полупрозрачна завеса се виждаха три изплашени и разсъблечени девойки от Уилидън, които готвеха да показват.

А в посока към морето се виждаше крайбрежната улица, обхваната от ниска стена, зад която се разстилаха ярките зелени простори на Сияйния Океан. За миг мислите на Херндън се устремиха към другия бряг, към далечния континент Зонигог, където се бе родил. Накрая погледа му се спря на ужасеният протей, който бе успял да промени наполовина формата си.

Деветстотин тридесет и пет телара за този протей! Устните му се сгърчиха в тъжна насмешка. Това бе огромна сума пари, много повече отколкото би могъл да си позволи да прахоса — при това в първия ден на завръщането си на Борлаам, след продължителното пребиваване на други планети.

Но вече нищо не можеше да му помогне. Позволи си да участва в тази авантюра и не поиска да скочи насред пътя. Подобно нещо не бива повече да си позволява, реши твърдо, като мислеше за изгореното и опожарено село в Зонигог, разграбено от мародерите на армията на Владетелят Крелиг.

— Застани на парапета — заповяда той на протейя.

Наполовина оформената уста произнесе неразбрано:

— Сто... панин?

— Разбра ли ме правилно? Тогава иди до стената. Върви, без да се обръщаш.

Херндън започна да чака. Протейят си направи крака и като се люлеееше, с несигурна походка запристъпва по изтрития паваж. Деветстотин тридесет и пет телера, с мъка си отбеляза още веднъж и извади иглопистолета.

Протейт продължи да пресича площада на пазаря в посока морето. Някой се разкрещя:

— Е-хей, тази твар се кани да изчезне в морето! Да я спра ли?

— Протейт е мой — студено отвърна Херндън. — Дръж се настрана от него, ако ти е скъпа кожата.

Няколко човека го гледаха като ошашавени, но никой не помръдна. Протейт се приближи до парапета и спря нерешително. Дори за най-низшите живи същества собственото самоунищожение не можеше да бъде желано, дори при това да се постига избавление от непоносими страдания.

— Качи се на стената — заповяда Херндън.

Протейт се подчини без да се бави. Пръстът на Херндън нежно галеше спусъка на пистолета. Той започна да се прицелва в съществото, което се бе изкачило на ниската стена и сега гледаше мътната вода на залива, изброи до три и стреля.

Тънкият иглообразен куршум като мълния изсвистя над паветата и се заби в гърба на протейа. Смъртта би трябвало да настъпи мигновено. В иглата се намираше нервнопарализираща отрова, която действуваше на всички известни форми на живот.

Застреляно точно в средата на поредното си превъплъщение, нещастното създание за миг замря на стената, сетне се катурна и плъосна във водата. Херндън прибра пистолета в кобура. Той видя свидетелите на тази сцена да поклащат глави и чу някой да казва шепнешком:

— Плати за него почти хиляда, а първото нещо бе да го застреля!

Да, скъпо му излезе това утро. Херндън се обърна с намерението да си върви, но откри, че пътят му е преграден от нисък човек с набръчкано лице, който бе изникнал от тълпата, събрана за разпродажбите на брилянти.

— Наричам се болър Бенджъмин — представи се тази дребна пародия на човек. Гласът му приличаше на пресипнало хъркане, тялото изглеждаше изсъхнало и смачкано и беше облечен в тясна измачкана куртка с неопределен цвят. — Аз видях това, което току-що направихте.

— Е, и какво от това? Нима ликвидацията на роб на обществено място се явява нарушение на закона? — навъси се Херндън.

— Само определен тип хора, могат да си го позволят, нали? — произнесе Болър Бенжамин. — Или жесток човек, или безразсъдно смел. Към кой тип вие самият се отнасяте?

— И към двата — отвърна Херндън. — А сега ми разрешете да мина...

— Само минутка — хрипливият глас внезапно заприлича на удари с бич. — Нека поговорим. Щом не съжелявате за хилядата стелара, с които купувате роб и после веднага го убивате, то не съжелявайте за няколкото думи, които ще размените с мен.

— Какво ви е нужно от мен?

— Вашите услуги — каза Бенжамин. — Нуждая се от помощта на подобен на вас човек. Вие сега свободен ли сте? Не зависите ли от някого?

Херндън си помисли за хилядата стелари — почти половината му пари, които бе захвърлил на вятъра, помисли си за Владетеля Крелинг, който ненавиждаше до дъното на душата си и който се бе заклел да убие на всяка цена. И за набръчкания човек пред себе си.

— С никого не съм свързан — каза той, — но цената ми е висока. Какво искате и какво можете да ми предложите?

Бенджамин се усмихна криво и започна да бърка във вътрешния джоб на куртката си. Когато я извади, на дланта заблестяха на слънцето няколко брилянти.

— Търгувам с тях — каза той. — За услугите плащам скъпо и прескъпо.

Брилянтите изчезнаха изведнъж в джоба му.

— Ако се заинтересувахте — продължи той, — то вървете след мен.

Херндън кимна.

— Заинтересувах се.

II

Херндън бе напуснал Борлаам точно преди година. А преди още година — на седемнадесетата година от управлението на Владетелят Крелиг — банда мародери нахлу в родното му село на континента Зонигог и донесе смърт и разрушение. Семейството на Херндън не избягна всеобщата участ: бащата и майката бяха убити веднага, помалкия му брат бе отведен в робство, а сестрата бяха изнасилили и накрая убиха.

Селото беше изгорено до основи. И само Бар Херндън избягна смъртта. Преди да изчезне от селото, той взе със себе си двадесет хиляди стелари, принадлежащи на семейството му и успя да убие осем от най-добрите офицери на армията на Владетеля Крелиг.

Измъкна се от тази планетна система, отпрати се в състоящата се от деветдесет планети федерация Мелда и на планетата Мелда XVII придоби за много пали ново лице, което не притежаваше характерните за аристократа от Зонигог черти. Изчезнаха острите като острие на бръснач скули, бледата кожа, раздалечените очи и величествения, леко орлов нос, не приличащ на носа на никого от туземците на Зонигог. Върна се маскиран като космически скитник, свободен стрелец, безработен наемник, готов да се захване за работа на най-висока цена.

Хирурзите от Мелда бяха изменили лицето му, но не и сърцето му. В душата на Херндън пламтеше желание да отмъсти на Крелиг. На безжалостният Крелиг, неуязвимият, който се криеше зад огромните каменни стени на своята крепост, който се страхуваше от ненавистта на народа си.

Херндън можеше да бъде търпелив. Но се закле да убие Крелиг, и щеше да го направи рано или късно.

Сега се намираше на тясна уличка, близо до Бронзовото авеню, застроено с най-високите сгради, и се явяваше една от множеството криви улички, които образуваха Древния Квартал на Борлаам-сити, столицата на планетата със същото име. Той мълчаливо пресече централната част на града, като не досаждаше с разговори на дребния

си спътник и се измъчваше само от собствените си мисли и своята ненавист.

Бенджамин посочи едни железни врати вляво от тях.

— Тук — каза той и притисна длан към метала на вратата. Тя с тласък се вдигна нагоре и се скри в корниза над отвора. Човечето влезе вътре.

Херндън го последва и изведнъж се оказа стиснат сякаш от огромна ръка. Без да разбере същността на въздействието, той започна да се бори отчаяно с нахвърлилото се на него статично поле.

— Дявол да ви вземе, Бенджамин, освободете ме!

Хватката на полето не отслабна. Дребосъкът спокойно опипа Херндън, прибра иглопистолета, четирикамерния бластер и кортика.

— Май нямате повече оръжие? — запита Бенджамин и сам си отвърна: — Как ли пък не! Сега мога да изключа полето.

Херндън се разсърди не на шега.

— Можехте да ме предупредите. Кога ще ми бъде върнато оръжието?

— По-късно — отвърна Бенжамен. — Постарайте се да не проявявате буйния си нрав. Вървете след мен.

Заведе го в стая, където зад дървената маса се намираха трима мъже и една жена. Лицето на единият от мъжете издаваше благородния му произход, а другите двама си бяха вулгарни простосмъртни. Що се отнася до жената, то тя едва ли заслужаваше, погледа да се задържа дълго на нея — немарливо облечена, с увиснала безформена гръд и подуто лице, тя изглежда бе любовница на един от мъжете или дори обща на цялата група.

— Това е Бар Херндън — представи го Бенжамин. — Свободен космически скитник. Запознах се с него на пазаря. На търг спечели протей за хиляда стелари. Наблюдавах, как му заповяда да отиде до морето, а сетне го застреля с игла в гърба.

— Щом си пилее така парите, каква ще ни е ползата от него?

— Разкажи ни, защо уби своя роб? — запита Бенжамин.

Херндън мрачно се усмихна.

— Това ме позабавлява.

Един от простосмъртните, облечени в кожени дрехи, вдигна рамене и подхвърли:

— Такива са свободните скитници, не са като нормалните хора. Бенджамин, аз съм против това, да използваме неговите услуги.

— Но ние се нуждаем от тях — сряза го дребният Бенджамин и се обърна отново към Херндън. — А може би това беше нещо като реклама? Демонстрация на готовността ви да убивате и пълното ви безразличие към моралните ценности на човешкото общество?

— Вярно — ухили се Херндън. Само би му навредило, ако бе започнал да обяснява на тези хора истинската причина, по която отначало купи протeya, а после го уби — единствено да избави нещастното същество от продължаващите векове непоносими страдания. — Застрелях го за развлечение. И изглежда ми послужи добре, щом привлича вашето внимание към мен.

— Прекрасно — усмихна се Бенджамин. — Позволете ми тогава да ви обясня, какви хора сме ние. Това е Хейтмън Оверск, по-малкия брат на Лорд Морис.

Херндън погледна аристократа. Виж ти — втори син! Познат ред. На вторите синове не се полага наследствена собственост, и това, въпреки искриците на благородния им произход, ги кара често да тръгват по скрити в сянка пътечки.

— Днес имах удоволствието да надвия на търга вашия брат — не без гордост съобщи Херндън.

— Да надвиете морис? Невероятно!

Херндън повдигна плещи.

— Госпожата му го повика в къщи точно в разгара на търга и той бе принуден да тръгне. В противен случай протeya би му принадлежал, а аз щях да имам в джоба си деветстотин стелера повече.

— Тези двамата се казват Доргел и Резамод — посочи Бенджамин с пръст простосмъртните. — Те притежават решаващия глас в организацията ни. Ние не признаваме социалните разграничения. А тази — направи жест към девойката — е Мария. Принадлежи на Доргел, но не възразява и против краткосрочни заеми.

— Не се каня да взимам на заем — каза Херндън. — Е, каква роля ще ми предложите във вашата организация, Бенджамин?

— Резамод, донеси ми един екземпляр — изрече набръчканият дребосък.

Загорелият простосмъртен се надигна и насочи към тъмния ъгъл на слабо осветената стая. Там търси известно време нещо пипнешком в

чекмеджето на масата и после се върна със скъпоценен камък, който ярко искреше през стиснатите му пръсти. Но щом го постави на масата, камъкът веднага помръкна и лъчението му се намали рязко. Херндън веднага забеляза, че нито Хейтмън Овърск, нито Доргел си позволяваха да задържат погледа си на скъпоценността повече от секунда и той сам, също като тях, извърна глава настрани.

— Вземи го — каза Бенджамин.

Камъкът беше студен като парче лед. Херндън на шега го преобърна на дланта си и го загледа. Той притежаваше широки страни и някъде отвътре се излъчваше ярка светлина — изведнъж дишането му пресекна, — вътре видя едно лице. Лице на жена, мургаво и привлекателно, изплуващо от морските дълбини...

Пот изби по цялото му тяло. С усилие на волята си откъсна поглед от камъка и стисна юмрук. Миг по-късно с всички сили го захвърли в най-далечния край на стаята. Изчерви се, обърна се към Бенджамин и се нахвърли на него.

— Мошеник! Предател!

Ръцете му се протегнаха към гърлото на джуджето, но то с неочаквана пъргавост за него отскочи назад, а Доргел и Резамод се вклиниха между тях. Известно време Херндън измерва с поглед изпотените простосмъртни, но после отстъпи, като се тресеше от гняв.

— Можеше да ме предупреди — изрече той.

Бенджамин виновно се усмихна.

— Тогава проверката би се провалила. В организацията ни трябва да има силни хора. Овърск, какво мислиш за него?

— Отблъсна камъка — одобрително изрече запитаният. — Това е добър знак. Той ми харесва.

— Резамод?

Простосмъртният издаде някакъв хриплив звук, който бе преценен от Бенджамин като съгласие с мнението на Овърск. По подобен начин отвърна и Доргел. Херндън удари по масата и произнесе:

— Значи така, занимавате се със звездни камъни? И ми дадохте един без предупреждение? И какво щеше да стане, ако не бях устоял?

— Щяхме да ти продадем камъка и да те пуснем да ви вървиш, където ти видят очите — каза Бенджамин.

— Каква работа ще трябва да върша?

— Нашият бизнес се състои в това — започна да обяснява Овърск, — да доставяме тук звезди камъни от планетите на Външния Пояс на Галактиката, където ги добиват в рудници и да ги продаваме на тези, които могат да си го позволят. Цената, между другото, е петдесет хиляди стелара. Ние плащаме за парче по осем хиляди, но сами си ги доставяме. Трябва ни инспектор, който да проверява количеството и качеството на камъните при закупуването им. Останалото вземаме на себе си.

— Заплатата ти ще бъде добра — допълни Бенджамин. — Ще получаваш пет стелара на месец плюс решаващ глас в организацията.

Херндън се замисли. Търговията със звезди камъни се смяташе за най-мръсната работа в Галактиката. Хипноскопостеностите бързо заробваха собственика си и човек, свикнал да разглежда един и същ камък, напълно губеше разсъдъка си и се превръщаше в мърморещ идиот, способен единствено да съзерцава калейдоскопа чудесии в камъка.

Да се превърне съзерцаването в непрекъсната и гибелна потребност бе необикновено лесно. Само силен духом човек бе способен по собствена воля да откъсне поглед от звездния омайник, за останалите бе достатъчно да го докоснат бегло с очи. Херндън доказва силната си воля. Хора от подобен вид, които могат просто да убиват за наслада току-що купен роб, са винаги в състояние да отместят поглед от камъка.

— Какви са предварителните условия? — запита той.

— Пълно подчинение — отвърна Бенджамин, — включително хирургическо присаждане на съответно устройство.

— Виж, това не ми се нрави.

— На всички от нас е присадено — намеси се Овърск. — Дори и аз го притежавам.

— Щом всеки от вас носи в себе си такова устройство — забеляза Херндън, — то той пред кого всъщност носи отговорност?

— Между нас съществува пълен взаимен контрол и разпределение на функциите. Аз поддържам връзките с другите планети. Овърск търси подходящи клиенти тук, на Борлаам. Доргел и Резамод се явяват експедитори и се занимават с въпросите на охраната и транспорта. Ние се контролираме един друг.

— Но нали някой трябва да контролира осигурителното устройство? — не спираше Херндън. — Кой е той?

— Контролът преминава по ред, на всеки месец, от един на друг. Сега аз го осъществявам — поясни Бенджамин. — В следващия месец е ред на Овърск.

Херндън възбудено закри из тъмната стая. Предложението беше извънредно примамливо — пет хиляди на месец му позволяваха да живее разкошно. А и Овърск беше брат на Лорд Морис, който пък беше най-приближен на Владетеля.

Но самият Лорд Морис се намираше под чехъла на госпожата си. Сега всичко започна да се изяснява. Съчетанието на всички тези взаимни връзки в края на краищата можеше да доведе до мига, в който Владетелят Крелиг ще се окаже в непосредствена близост до него, Херндън.

Същевременно никак не му беше безразлично, че в тялото му ще се намира предохранително устройство. Знаеше принципа на действие. Щом се окаже заподозрян, че мами организацията, че иска да я предаде или се опитва да я напусне, то всеки, който притежава в този миг управлението, може да го превърне в молец пощада, разкъсан от болка роб. Подобна апаратура можеше да бъде извадена от тялото му единствено от хирурга, който я беше поставил.

Това означаваше да надене на себе си хомота на тази банда, а той имаше къде по-висока цел.

— Приемам — каза той. — Разкажете ми подробно, в какво ще се състоят задълженията ми.

— Поредната доставка камъни — започна Бенджамин — е събрана на планетата-доставчик и скоро ще бъде изпратена. Ние искаме да отидеш на тази планета и да съпровождаш товара по целия път през космическото пространство до тук. Ние търпим много загуби от кражби при всяка пратка и не виждаме друг начин да се предпази стоката.

— Ние знаем, кой е крадеца — продължи Овърск. — Вие трябва да го заловите на местопрестъплението и да ни избавите от него.

— Но аз не съм наемен убиец — спокойно възрази Херндън.

— Затова пък сте с облика на космически скитник. А това не свидетелствува за високо ниво на моралните качества — забеляза Овърск.

— При това никой от нас не спомена думата „убийство“ — произнесе спокойно Бенжамин. — А просто едно изпълнение на наказанието за извършено престъпление. Иначе казано — екзекуция.

Херндън скръсти ръце на гърдите си и каза:

— Трябва ми аванс в размер на две заплати. Аз искам да се убедя с очите си, че всеки от вас има под кожата си невронните клетки на подсигурителната мрежа, преди да позволя на хирурга да ме докосне с ръка.

— Съгласни сме — отвърна Бенжамин и размени поглед с останалите членове на шайката.

— И още нещо. Трябва да ми дарите еднократно сумата от деветстотин тридесет и пет телара, които изразходвах днес да привлека вниманието на потенциалните работодатели.

Това беше явна лъжа, но и тя си имаше причина. Смисълът бе да покаже доминиращо положение сред тези хора, колкото се може по-бързо. Тогава с лекота ще може да изтръгне други отстъпки от тях.

— Съгласни сме — отвърна отново Бенджамин, но този път не толкова охотно.

— В такъв случай — каза Херндън, — смятам, че съм постъпил на служба при вас. Готов съм да тръгна още тази вечер. Щом бъдат изпълнени моите условия, аз предоставям тялото си в ръцете на вашия хирург.

III

Веднага щом парите на сума 10930 златни стелари бяха депонирани в банка Ройал на Борлаам и Херндън лично се убеди, че в телата на новите му съдружници е имплантирана невронната мрежа на осигурителното устройство, сам се отдаде в ръцете на хирурга. Повече гаранции не можеше да иска, без да рискува останалото.

Клиниката на лекаря се намираше на същото Авеню в полуразрушено старинно здание, построено без съмнение още във времената на Третата Империя. Самият хирург се оказа жилест и як младок с белег на едната буза от лъчево изгаряне и къс ляв крак. Аха, досети се Херндън, лекар в оставка от някой пиратски звездолет. Едва ли друг човек би се захванал с такава операция без да задава въпроси. Оставаше надеждата, че той си разбираше от работата.

Операцията продължи около час. Херндън беше под пълна упойка. Дойде на себе си, когато свалиха от него операционния похлупак. Не се чувствуваше по-зле отпреди операцията, но знаеше, че сега в тялото му на субмолекулярно ниво се намира извънредно тънка метална мрежа.

— Е, как е? Завършихте ли?

— Всичко е на ред — отвърна хирурга.

Херндън погледна Бенжамин. В ръката на джуджето ярко светеше някакъв металически предмет.

— Това е осигурителният апарат, Херндън. Разреш ми да ти покажа неговото действие.

Пръстите му се мръднаха едва-едва и Херндън веднага усети силна болка в ходилото на десния си крак. Палецът на дребосъка се изви и нещо огнено се заби в рамото. Сетне някаква лигава ръка стегна сърцето му.

— Достатъчно! — завика Херндън.

Той разбра, че навеки е подписал отказа си от свобода, ако този апарат продължи да се намира в ръцете на Бенжамин. Но сега това не го безпокоеше особено. От свободата се беше отказал в деня, когато

най-тържествено се бе заклек да стане свидетел на смъртта на Владетеля Крелиг.

Бенжамин бръкна в джоба на куртката си и извади малък кожен портфейл.

— Паспорта и другите необходими документи за едно далечно пътешествие — обясни джуджето.

— Имам си собствен паспорт.

Събеседникът му поклати глава.

— Така е по-добре. С виза е за Уайпър — сетне се обърна към хирурга. — Кога ще може да тръгне?

— Ако желае, още тази вечер.

— Прекрасно, Херндън. Тръгвай тази вечер.

* * *

В посока звездите на Външния Пояс на Галактиката, намиращ се на много хиляди светлинни години, стартира великолепият суперлайнер „Лорд Насийр“. Бенджамин бе уредил така нещата, че Херндън да пътува безплатно като човек от свитата на Лорд и Лейди Морис. Овърск успя да го назначи за Помощник на Разпоредителя на знатната двойка, която отиваше на почивка на една от планетите-курорти в Района на Пояса. Херндън не възрази, когато разбра, че ще пътува в обществото на Лорд и особено на Лейди Морис.

На този най-голям кораб от флотата разкошни звездолети на Борлаам дори на палуба „С“, където обитаваше прислугата, Херндън получи каюта с нормална сила на тежестта, със синтетична тапицерия и вграден хромохрон. Така разкошно не беше живял и в родния си дом, а неговите родители бяха от първенците на Зонигог.

Негово основно задължение бе да организира прекарването на вечерните часове и то така, че неговият патрон да изглежда най-великолепен сред тълпата други аристократи на борда. Съпрузите Морис мъкнеха със себе си свита наброяваща над сто души, включително слугите, стюардите, готвачите и платените хвалбоносци.

Когато остана сам в каютата си, Херндън внимателно се запозна с връчените му документи. Виза за Уайпър. От там се доставят звездните камъни! Уайпър, покритата с непроходима джунгла далечна

планета, до която цивилизацията едва-едва се докосваше. Нищо чудно, че така трудно се контролираше търговията с тази търсена стока.

Статис-генераторите изведоха кораба в нула пространството. Херндън веднага облече черночервените дрехи на свитата на Лорд Морис и по главния коридор тръгна към Голямата Зала, където Лорд и Лейди Морис събираха челядта си за първата вечер на пътешествието си.

Салонът за танци бе украсен с гирлянди от живи светещи същества. На входа тромаво подскачаше играещата мечка от Албирео XII. Когато Херндън влезе вътре в залата и се представи в качеството си на Втори Разпоредител, посрещнаха го борлаамци в същите дрехи като неговите и почтително му се поклониха.

За миг спря на прага и се загледа на блестящото великолепие на събраната публика. „Лорд Насийр“ беше изложба на разкоша, тук присъствуваха много богати Борлаамци, съперничейки си с великолепие на дрехите си и блясъка на скъпоценностите си с едни от най-високопоставените аристократи, самите Мориси.

При вида на всичко това Херндън почувствува справедлива обида. Макар да бе израснал отвъд морето, по произход и привилегии принадлежеше към най-висшето общество на планетата. А сега трябваше да се задоволява с одеждите на стюард.

Знатната двойка седеше на възвисени кресла в далечния край на Голямата Зала, където се намираше зоната за танци със значително намалена сила на тежестта; Танцьорите, подобно на персонажи от приказките, грациозно се въртяха около знатните особи, като само от време на време докосваха пода с крака.

Херндън веднага позна Лорд Морис — добре бе запомнил лицето му по време на търга. Това бе мрачен и нисък индивид с бъчвообразно туловище, кипрещ се с великолепното си облеклото на първи придворен на Владетеля, с остра брадичка, боядисана според последната мода в ярко червено. Той неподвижно седеше на креслото си и стискаше здраво дръжките, сякаш се опасяваше да не литне към тавана. Във въздуха непосредствено до него трепкаше едва забележимата димка на полето на неутрализатора, който го защитаваше от изстрелите на възможен убиец.

До него се намираше прелестната Лейди, така студена и недостъпна. Херндън бе поразен от младостта ѝ. Аристократите без

съмнение разполагаха със средства за възстановяване на изгубената свежест на женското лице, но така убедително да пресъздадат буйната живост на младежката красота, естествено не умееха. Тя беше не повече от двадесет и три — двадесет и пет години.

Съпругът ѝ изглеждаше няколко десетки години по-стар и не беше никак удивително, че така ревностно я пази.

Тя гледеше ставащото в собствените ѝ крака с приятна и доволна усмивка на уста. Херндън също се усмихна на красотата ѝ и на ползата, която се надяваше да получи от нея. Кожата ѝ беше нежна и розова. Слугинята, с която Херндън се бе запознал на долната палуба, му разказа, че тя два пъти дневно се къпе във вана с особен крем, доставян от контрабандисти. Очите ѝ бяха чисти и големи, носът красив и правилен, а устните се извиваха като две плавни дъги. Роклята ѝ бе така отрупана с изумруди, че сякаш изпускаше зелено лъчение. На шията ѝ роклята бе изрязана дълбоко и се виждаха закръглените гърди и силните рамене. В малката си ръка държеше скиптър инкрустиран с брилянти.

Херндън се огледа, намери една свободна придворна дама и я покани да танцуват. Завъртяха се мълчаливо и често влизаха в зоната на понижено привличане. Може би при други обстоятелства той би сметнал подобно прекарване на времето за много приятно, но сега въобще не търсеше приятни усещания. Всецяло го занимаваше задачата да обърне към себе си вниманието на Лейди Морис.

Това му се удаде, но не веднага. Той бе доста по-висок от останалите присъстващи на бала, забелязваше се сред събралите се придворни, а най-много му помогна това, че Лорд и Лейди напуснаха царствените си тронове и се присъединиха към танцуващите. Херндън се стараяше по-често да сменя партньорката си, докато не се окаже очи в очи с Лейди Морис.

— Не желаете ли да танцувате с мен? — запита тя.

Думите ѝ се сториха на Херндън като хвърлена на него лека есенна паяжина. Той се поклони учтиво на Лейди.

— Това ще бъде най-висша чест за мен, миледи.

Те започнаха да танцуват. Водеше я с лекота. Херндън усещаше остро близостта на топлото ѝ тяло и в нежните ѝ очи забеляза някаква затаена и терзаеща болка, което по-добре от всякакви думи му подсказа, че не всичко е гладко в отношенията между Лейди и Лорда.

— Не ви познавам — каза Лейди. — Кой сте вие?

— Бар Херндън, миледи. От Зонигог.

— От Зонигог? Наистина ли? И какво ви е накарало да пресечете океана? Какво ви е привлякло в нашата столица?

Херндън се усмихна и след няколко изящни пируета произнесе:

— Жаждата за слава и успех, миледи. Да се живее в Зонигог не е лошо, там е така тихо и спокойно, но единственото място, където можеш да станеш известен е Борлаам Сити. Поради тази причина се обърнах към Хеймън Овърск, който ходатайствува, да ме включат в свитата на Лорд Морис.

— Значи вие сте познат с Овърск? Нали така?

— Не много близко. Бях известно време на служба при него, а после се прехвърлих тук.

— И така, вие крачка по крачка, с помощта на бившия си стопанин, се издигате все по-нагоре и по-нагоре, докато не се промъкнете през раменете на Лорд Морис до нозете на Владетеля. Такъв ли е планът ви?

Тя се усмихна обезоръжаващо, с което показа, че в думите ѝ няма дори сянка на осъждане. Херндън кимна и с цялата си искреност изрече:

— Признавам, това е моята цел. Макар, моля да ме извините за откровеността, изглежда, че могат да се появят причини, които да ме накарат да остана на служба при Лорд Морис по-дълго, отколкото предполагам първоначално.

Лицето на младата жена пламна. Тя разбра намека. И прошепна на Херндън:

— Вие сте дързък човек. Доколкото мога да съдя, причина за това са красивата външност и здравето тяло.

— Благодаря ви, миледи.

— Нямах намерение да ви хваля — каза тя, когато танцът свърши и музиката замлъкна. — Не одобрявам подобен начин на поведение. Но какво ли значение има това? Благодаря ви за танца.

— Мога ли да разчитам, че отново ще имам удоволствието да бъда във вашето общество?

— Възможно, но не прекалено скоро — навъси се тя. — За Лорд Морис е характерно острото чувство на собственик. Той негодува, когато два пъти в една вечер танцувам с някого от неговата свита.

За миг лицето на Херндън се помрачи от досада.

— Нищо не мога да направя. Най-добре е да отида на наблюдателната площадка „А“ и да се полюбувам на звездите. Ако на Лейди е нужен компаньон, тя може да го намери там.

Тя го погледна и, без да каже нищо, полетя като порив на есенен вятър. Но Херндън се изпълни с удоволствие. Всичко започна да си идва на мястото.

* * *

Наблюдателната площадка „А“ се намиреше на най-горната палуба и бе предназначена само за пасажерите и членовете на техните свити. Тази огромна зала винаги беше потънала в мрак, като в единият ѝ край бе монтиран екран, който показваше на любопитните всички чудеса от устройството на света. От нула-пространството можеше да се съзерцава, как вселената е изкривена хиперболично, и звездите сияят като многоцветен калейдоскоп. Тук не съществуваше геометрията в обикновеното значение на думата, всичко бе приказно изкривено и обърнато.

Тази зала за пасажерите от първа класа бе известна и като място за срещи. Тук, под защитата на тъмнината, знатните дами можеха да се срещат с готвачите и да се отдават на лакеите, а техните лордове — да обладават честичките. Всеки репортьор от жълтата преса с помощта на инфрачервена камера би могъл на натрупа състояние, шантажирайки посетителите, но сканиращите устройства на входа не допускаха вмъкването на каквато и да било апаратура.

Херндън стоеше до панорамния прозорец и се любуваше, как преливат ослепителните лъчи на златистите и зелени близки звезди, когато зад гърба си чу женски глас:

— Бар Херндън?

Обърна се. В тъмнината бе трудно да се различи говорещата жена. Определи я като девойка, висока, колкото Лейди Морис, но независимо от оскъдната светлина, идваща от нула-пространството, той все пак разбра, че това не е благородната дама. Косите на момичето бяха светлосламени, докато на Лейди бяха с цвета на монетното злато. Той можа да види белотата на разкритата гърд,

докато дрехите на Лейди, независимо от огромното деколте, бяха доста по-скромни.

Това най-вероятно беше някоя придворна дама, очарована от Херндън и нищо чудно да беше изпратена от самата Лейди Морис с цел да го изпита или да му предаде нещо.

— Тук съм — отвърна той. — На вашите услуги.

— Дойдох по поръчение... — зашепна девойката. — Една знатна дама...

— Какво ви поръча господарката да ми предадете? — усмихна се в мрака Херндън.

— Не може да се каже с думи. Прегърнете ме сякаш сме влюбена двойка и ще ви предам нещо, което ви е много нужно.

Херндън повдигна рамене и с разиграна страст стисна в прегръдките си прилепилата се до него девойка. Телата им се притиснаха силно, устните им се срещнаха. Той усети, как ръката на пратеничката търси неговата и му прехвърля в дланта нещо студено и метално. После отдели устните си и като се повдигна на пръсти ме зашепна в ухото:

— Това е ключ. Бъдете при нея след половин час.

Те се разделиха един от друг. Херндън и кимна на сбогуване и отново се съсредоточи на великолепието на космоса. Той дори не погледна предмета в ръката си, а просто го пхна в джоба си.

Пресметна на ум, че са минали петнадесет минути и напусна наблюдателната зала, като отново се появи на главната палуба. Балът беше в разгара си, но от дежурния офицер разбра, че височайшите домакини са се прибрали в покоите си и скоро веселбата ще свърши.

Херндън отиде в тоалетната и разгледа ключа. Това беше изотопен ключ с начукано число 160 Гърлото му пресъхна. Лейди Морис го кани да прекара нощта в апартамента ѝ. Не е ли това клопка, където Морис и синовете му го чакат и където ще го застрелят за удоволствие? Такива шеги са напълно в духа на аристократите от Борлаам.

Но въпреки това си припомни чистотата на погледа и красотата на лицето ѝ. Никак не можеше да повярва, че тя би станала съучастник в подобна игра.

Изчака няколкото оставащи минути и предпазливо запристъпва по послания с килими коридор. Край стая номер 1160 затаи дъх и се

заслуша. Вътре беше тихо. Сърцето му заби по-бързо, а мислите в главата се объркаха. Това беше неговото първо и най-важно изпитание, възможно дори ключа към осъществяването на всичките му надежди. И към тази съвкупност се прибавяше и простото страстно желание на самотния мъж.

Докосна върха на радиоактивния ключ към вратата. Веществото ѝ стана невидимо, понеже временно се изключи енергийната бариера, която задържаше сцеплението на молекулите ѝ. Херндън бързо прекрачи прага. Зад него вратата възвърна първоначалното си непроницаемо състояние.

Стаята го посрещна с мека светлина, лееща се от скрити източници. Лейди Морис го чакаше в прозрачен пенъоар. На лицето ѝ играеше напрегната усмивка. Както се усещаше, тя се чувствуваше много неловко.

— Значи, все пак дойдохте.

— А нима можех да постъпя иначе?

— Аз... Аз не бях сигурна. За мен това е така непривично...

Херндън едва сдържа циничния си смях. Такава невинност беше трогателна, а абсолютно невероятна. Той нищо не отвърна и тя продължи:

— Смути ме вашето лице, В него има нещо сурово и страшно и това ме порази. И поисках да ви повикат, за да ви опозная по-добре.

— Поласкан съм — не без ирония забеляза Херндън. — Не очаквах подобна покана.

— Не ме смятайте за... развалена... развратна жена, моля ви — някак си жално произнесе тя, сякаш се оправдаваше.

Херндън не беше очаквал да чуе подобни думи от устата на знатната Лейди Морис. Но колкото повече се вглеждаше в стройното ѝ тяло, напълно голо под прозрачната дреха, толкова повече се изпълваше с разбирането, че тя всъщност не е толкова високородна, особено след като се отказа от маската на външното преструване. Започна да я вижда такава, каквато е всъщност: млада девойка с необикновена красота, омъжила се за високомерен аристократ, който я ценеше заради изгодите, които тя му доставяше, показвайки се заедно с него на хората. Възможно, именно в това се криеше обяснението, защо Вторият Разпоредител беше поканен в нейната спалня.

Той я хвана за ръка.

— Тук е върха на мечтите ми, госпожо. Какво може да се мери в сравнение с това, което е заключено в тази стая?

Но в думите му имаше единствено празни ласкателства. И ликувайки в душата си, той загаси светлината в спалнята. „Победих ви, Лейди Морис — помисли Херндън, — Но ще съумея ли да победея и Владетеля Крелинг?“

IV

По календара на звездолета пътешествието до планетата Мойлекох продължаваше една седмица. След нощта, прекарана с Лейди Морис, само два пъти му се удаде възможността да се срещне с нея и в двата тя така извърна очи, сякаш не го виждаше.

Това бе така разбираемо. Но Херндън бе изтръгнал от нея обещанието, че след три месеца, когато отново са в Борлаам, отново ще се срещнат. А тя му обеща още, че ще използва влиянието си над мъжа си и ще добие за него покана в двора на Владетеля Крелинг.

Без никакви произшествия „Лейди Насийр“ излезе от нула-пространството и бе захванат от силовото поле на космодрума на Мойлекох. През илюминатора на своята палуба Херндън наблюдаваше как кораба по спирала се спуска на планетата на удоволствието и как все по-ослепителни стават буйните ѝ багри.

Но в намеренията му не влизаше дългото пребиваване на тази планета. Той намери Главния Разпоредител и помоли да му разреши кратко отлъчване, разбира се без заплащане.

— Но вие едва-едва сте постъпили на служба — опита се да протестира Разпоредителят. — Нима веднага искате да я напуснете?

— Само временно — поясни Херндън. — Ще се върна на Борлаам преди вас. Трябва да посетя една от близките планети по много важна работа и ви обещавам да се върна на Борлаам за собствена сметка, където отново ще се присъединя към свитата на Лорд Морис.

Главният Разпоредител започна да мърмори да се жалва, но не намери важни причини да му попречи. Накрая се съгласи да му даде разрешение за временно отлъчване от службата при Лорд Морис. Херндън опакова придворните си дрехи и навлече предишното си облекло на космически скитник. Когато огромният звездолет кацна в Данзибул, той беше напълно готов. Незабелязано напусна борда и се потопи в привичната космодрумна суматоха.

Болард Бенджамин и Хейтмън Овърск най-грижливо го бяха инструктирали. Пробивайки си път през тълпата миризливи Нобоновци, лицата на които приличаха на цветовете на лилии и, той загърси прозорчето на някоя каса за билети. Когато успя да я намери, извади предварително подготвеното поръчителство за преминаване, с което го бе снабдил Бенжамин.

— Дайте ми билет до Уайпър — каза Херндън на триокия и плосколик чиновник, пришълец от неznайна планета, който го гледаше през прозорчето на касата.

— Да се попадне там е нужна съответна виза — обясни чиновникът. — Такава виза се издава извънредно рядко и то при наличие на съответно добре оформено поръчителство. Аз не виждам възможност...

— Ето визата ми — сърдито го сряза Херндън и му подхвърли документите си.

Чиновникът запримигва с трите си очи едновременно и бледорозовото му лице се превърна във вишневочервено.

— Да, да — успя да измърмори накрая. — Сякаш е наред. Стойността на билета е 1165 стелара по тамошната валута.

— Взимам билет за трета класа — изрече Херндън. — Ето квитанцията за заплащане. — И той я протегна.

Чиновникът дълго изучава квитанцията, преди да каже:

— Добре е направена. Приемам документите ви.

Херндън взе билет до Уайпър за товарния звездолет „Заласър“.

Това корито никак не приличаше на „Лорд Найсър“. Допотопният еднопалубен кораб трещеше по шевовете при излитането, целият му корпус се тресеше при навлизане в нула-пространството, а подреждането му мърдаше и скърцаше в продължение на една седмицата, докато стигна местоназначението си. Това си беше просто третокачествен кораб. Бяха го натоварили с минно оборудване: шестдесет и шест хиляди помпи за изсмукване на водата от рудниците, осемдесет хиляди машини за монтиране на подпори, шестдесет хиляди многозарядни пробивачи на скални породи... Всичко това се пазеше от осем неразговорливи жители на планетата Людвар. Херндън беше единственият човек на борда. Въобще хората рядко се осмеляваха да пътуват на Уайпър.

До планетата стигнаха след седем и половина дни пътуване. Температурата на въздуха беше над четиридесет градуса по Целзий, а влажността около стоте процента. Херндън знаеше какво представлява тази планета. Петстотин човека обслужваха единственият космодром, а извън него скитаха безкрайно разнообразни смъртоносни форми на местен живот и няколко хиляди нехуманоидни разумни същества, също така разнообразни, че не се поддаваха на никакво описание. Някаква част от населението на планетата се криеше, друга се занимаваше с търговия или занаятчийство, а останалите търсеха звездни камъни.

Херндън бе минал подробен инструктаж. Знаеше с кого трябва да се свърже и веднага се зае да търси резидента.

* * *

На Уайпър имаше само едно постоянно селище и понеже беше единствено, то си нямаше и име. Херндън намери стая под наем в евтина гостилница, която принадлежеше на нехуманоид с тясно лице и свински уши. Той непрекъснато бършеше солената пот от челото си и се плискаше с вода направо от крана.

След като се настани Херндън слезе долу и се изложи на обедното слънце. Лекият вятър носеше силна воня от близките джунгли. Той влезе в бара и попита бармана:

— Търся един Ванимуранец на име Мърдлин. Дали е някъде наблизо?

— Ей там е — посочи барманът.

Мърдлин от планетата Ванимур се оказа ниско и приличащо на видра създание с издадена муцуна и незаслужаващи доверие жълти очи. Тялото му беше покрито с характерната за неговата порода яркокафява козина на петна. Той веднага вдигна поглед, щом Херндън се насочи към него. Когато заговори, се оказа, че речта му е изпълнена с думи от най-различни езици, при това обилно наторена с гадости от десетки планети, нещо подобно на кудкудякане и подсвирване.

— Ти ли ме търсиш?

— Ако те наричат Мърдлин, то да — отвърна Херндън.

Чакалообразното същество кимна. Херндън се отпусна на съседния стол и тихо произнесе:

— Изпраща ме Бенджамин.

Той постави пред чакала мътния млечнобелезникав куб. Мърдлин го сграбчи веднага с ноктестите си ръце и включи активатора. Чу се леко щракване и от мъгливата дълбочина на куба се появи изображението на Бенджамин, който със спокоен глас започна да говори:

— Приносителят на този куб ми е добре познат и му се доверявам напълно. Ти също трябва да му имаш доверие. Той ще те съпровожда с пратката до самия Борлаам.

Гласът млькна и изображението на Бенджамин изчезна. Чакалът сърдито изгледа Херндън и замърмори:

— Щом Бенджамин изпраща човек да съпровожда пратката, защо и аз трябва да идвам на Борлаам?

Херндън повдигна рамене.

— Изглежда така той иска ние двамата да издържим това пътешествие. Нима не ти е все едно? Нали ти плащат?

— А на тебе нима не? — настръхна Мърдлин. — Никак не подхожда на Бенджамин: да плаща на двама за една и съща работа. А и ти не ми харесваш особено.

— И ти също — чистосърдечно си призна Херндън и се надигна от стола си. — Заповядано ми е да се върна на Борлаам с товарния кораб „Утринна звезда“, който ще потегли тази вечер. Ще се срещнем тук един час преди излитането, ти ще ми предадеш стоката, а аз ще я проверя.

* * *

В същия този ден той изпълни още едно поръчение. Посети търговеца на камъни Брент, който служеше за посредник между местните производители и Мърдлин, представителя на Бенджамин. Представи опознавателното си кубче и след като се увери, че признават истинността му, произнесе:

— Бих желал да проверя регистрацията на последната пратка в отчетите ти.

Брент го изгледа раздразнено.

— Ние, идиот такъв, не водим отчети за камъните. Какво искаш да установиш?

Херндън се навъси.

— Ние подозираме, че доставчикът отклонява част от звездните камъни в собствения си джоб. И не сме в състояние да го проверим, защото не може да изискаме наличието на каквито и да било документи при пренасянето.

Уайпорецът повдигна безразлично рамене.

— Всички доставчици крадат.

— Звездните камъни ни струват по осем хиляди стелари за бройка — обясни Херндън. — При такава цена не можем да допуснем и най-малкото отклоняване настрана. Кажете ми, колко камъни изпращаш сега?

— Не помня — отвърна Брент.

Херндън се разсърди не на шега.

— Ти и Мърдлин, вероятно, сте комбина. Налага ни се да му вярваме, но във всяка доставка има три или четири броя с дефекти. Убедени сме, че купува от теб, да кажем, по четиридесет камъка и ти плаща триста и двадесет хиляди стелара от парите, с които го снабдяваме, а после заменя няколко хубави камъка с лоши, които струват по сто стелара. Така всяко пътуване му донася допълнителен доход от двадесет хиляди. Или — продължи Херндън — ти умишлено му продаваш дефектните камъни по осем хиляди. Но Мърдлин не е глупак да ги купува, а и ние не сме глупаци да го повярваме.

— Кажете най-после, какво искаш да узнаеш? — запита уайпорецът.

— Колко доброкачествени камъни са включени в сегашната доставка?

Челото на Берт се покри с пот.

— Тридесет и девет — каза той след продължително мълчание.

— Ти ли даде на Мърдлин няколко дефектни камъни?

— Не-е — отвърна Брент.

— Прекрасно — усмихна се Херндън. — Извинявай, че бях така настойчив и подробен, но ние трябва да се докопаме до истината. Нека се сбогуваме като приятели.

Той протегна ръка. Брент нерешително го изгледа, после предпазливо подаде своята. И тогава с бързо и незабележимо движение Херндън забодде иглата в палеца на събеседника си. Бързодействащото средство, което блокираше изричането на лъжи, започна да действа след няколко секунди.

— Ето — заяви Херндън, — сега завърши предварителната част на нашия разговор. Надявам се, че помниш добре подробностите от досегашния ни разговор. Кажи ми сега, колко звездни камъни ти плати Мърдлин?

Безплътните устни на Брент се стиснаха, но против действието на наркотика беше безсилен.

— Тридесет и девет — изтръгна се от него.

— На каква обща стойност?

— Триста и дванадесет хиляди.

Херндън кимна доволно.

— И колко от тези тридесет и девет камъка са хубави?

— Тридесет и пет — призна с мъка Брент.

— Значи четирите други са дефектни?

— Да.

— Прелестна афера. Ти ли снабди Мърдлин с лошите камъни?

— Да. Струват по двеста стелара парчето.

— И какво става с добрите камъни, за които плащаме, но които така и не попадат на Борлаам?

Брент замята отчаяно очите си.

— Мърдлин... Продава ги на някого и прибира парите в джоба си. За да мълча ми плаща по петстотин на парче.

— И днес, както винаги досега, пазеше мълчание — каза Херндън. — Благодаря за информацията, Брент. Би трябвало да те убия, но си прекалено ценен човек. Запазваме ти живота, но изменяме условията на договора. Отсега нататък плащаме само доброкачествените камъни, а не цялата доставка. Устройва ли те това?

— Не — отвърна Брент.

— Ето, сега си искрен, Брент. Но ще трябва да свикнеш. Мърдлин, казано между другото, вече няма да е доставчик. Ние не допускаме хора с такива наклонности в организацията. И не ти препоръчваме да провеждаш подобни сделки с наследника му, който и да е той.

Херндън рязко се обърна и напусна кръчмата.

* * *

Той беше уверен, че Брент ще побърза да уведоми Мърдлин за станалото и така ще му даде възможност да изчезне на време. Но това не го безпокоеше особено, защото в ръцете си имаше такова оръжие, с помощта на което би закарал чакалообразното същество където си поиска.

Беше се заклел да защитава интересите на синдиката като свои собствени, а той бе от хората, които смятат това за нещо свято. В ръцете на Мърдлин се намираха тридесет и девет камъка, заплатени с парите на съдружниците му и Херндън никак не искаше този противен чакал да ги отмъкне.

Ускори крачка и се насочи към къщата, където обикновено бе живял Мърдлин при престоите си на Уайпър. Ходенето му отне цели петнадесет минути — повече от достатъчно време за предупреждение.

Стаята на Мърдлин се намираше на третия етаж. Херндън извади оръжието си и почука на вратата.

— Мърдлин!

Никой не се обади.

— Чакал мръсен, зная, че си тук някъде — завика Херндън. — Прецаках туза ти. Отваряй вратата и ме пусни вътре.

Нещо изсвистя, една игла проби вратата и се заби в отсрещната стена, като мина само на сантиметри от главата на Херндън. Той направи крачка в страни, където беше в безопасност и погледна предмета в дланта си. Това бе активатора на невронната мрежа инплантирана в тялото на Мърдлин. На дръжката ясно бе изграфирана скала. При степен шест чакалообразният губеше способност да употребява оръжие.

Херндън грижливо постави показалецът на устройството на това деление. Отвътре се раздаде глухо тупване. С рязък удар на рамото човекът изби вратата и влезе вътре. Мърдлин лежеше проснат на пода и се гърчеше от болка. До него, но на порядъчно разстояние, се търкаляше игленият му пистолет. На кревата се намираше полуотворен куфар. Изглежда чакалът се готвеше да бяга.

— Изключи... тази гадост... — захлипа Мърдлин и устните му се кривяха от болката.

— Първо малко сведения — весело изрече Херндън. — Преди малко си поприказвах с Брент. Той твърди, че ти не си постъпвал по подходящия начин с нашите звездни камъни. Така ли е?

Мърдлин трепереше на пода, но не отговори. Херндън увеличи степента на болка на още четвърт деление, но до прага на смъртта бе още далече.

— И така, истина ли е? — повтори той.

— Да... Да... Махни го най-после, дявол да те вземе!

— Когато си дал съгласие да ти присадят невронна мрежа, бил си наясно, че верността към синдиката ти гарантира ненужността от прилагането ѝ. Но при дадените обстоятелства, ти започна да ни мамиш. И така, къде е пратката?

— ... под хастара на куфара — прошепна Мърдлин.

— добре. — Херндън вдигна от пода игления пистолет, пъкна го в джоба си и изключи активатора. Болката в тялото на Мърдлин престана, но той бе толкова потресен и изморен, че не можа да изправи отпуснатото си тяло.

Херндън умело разпартушини хастара на куфара, намери пакета с камъните и го отвори. Звездните камъни бяха завити със специална екранираща материя, която предпазваше нервната система на гледащия ги. Той преброи камъните. Бяха точно тридесет и девет, както му беше казал Брент.

— Тук ли са дефектните камъни? — запита той.

Мърдлин с ненавист замята пожълтелите си от болка и уплаха очи.

— Разтвори го и сам виж, кои са дефектни!

Вместо отговор Херндън премести отново стрелката на шесто деление и Мърдлин сякаш беше пречупен на две. Не издържа на болката и впи огромните си нокти в главата си.

— Добре, добре. Шест са дефектни!

— Което означава, че си продал шест добри парчета за четиридесет и осем хиляди стелара, като извадим три хиляди, които си броил на Брент за мълчанието му... Следователно тук някъде трябва да има четиридесет и пет хиляди... които ни дължиш. Къде са те?

— В чекмеджето на шкафа... горното.

Херндън намери пакета с парите и отново изключи активатора. Тялото на Мърдлин веднага се отпусна.

— Всичко май е наред — каза Херндън. — Парите и камъните са при мен. Но трябва да ги има и многото стелари, които си крал преди.

— Взимай ги! Взимай ги по-бързо, но не включвай тази гадост повече!

— Нямам време да търся откраднатото преди — повдигна рамене Херндън. — Но ще се застраховам това да не се повтаря повече.

Той започна последната фаза на изпълнение на инструкциите на Бенджамин и завъртя стрелката на деление десет — границата на съпротивляемост на болевите усещания. Всяка молекула на тялото на Мърдлин бе обхваната от непоносими болки. Викаше и се извиваше на пода, но това не продължи дълго. Нервните краища повече не издържаха на претоварването и пътищата на нервните импулси един след друг се прекъсваха. За броени секунди бе поразен от паралич и след минута бе вече мъртъв, макар крайниците му да продължаваха да се гърчат конвулсивно от импулсите на устройството.

Херндън изключи активатора. Бе свършил работата си и не усещаше нито ликуване, нито отвращение. Събра парите и звездните камъни и напусна бърлогата на Мърдлин.

* * *

След месец се прибра на Борлаам с товарния кораб „Утринна Заря“, който пристигна точно по разписание. Херндън премина митницата без никакви усложнения, макар да криеше в багажа си забранени за внос звездни камъни на обща стойност повече от триста хиляди стелари.

Веднага се отправи към Бронзовата алея, където намери Бенджамин и Хеймън Овърск, разказа им кратко и ясно действията си от мига на тръгването си, но не спомена нищо за любовната интрижка с Лейди Морис. Докато говореше двамата му събеседници го гледаха с нескривано нетърпение, а когато описа как е заплашвал Brent и измъчвал предателя Мърдлин, лицата им засияха от радост и възторг.

Херндън извади пакета със звездните камъни от джоба на шлифера си и го постави на дървената маса.

— Тук — каза той — са звездните камъни. Има, както ви обясних, няколко дефектни, но аз нося със себе си разликата в стойността им.

След тези думи той захвърли на масата още четиридесет и пет хиляди стелара.

Бенджамин насъбра закуп камъните и парите и каза:

— Прекрасно се справихте, Херндън. Дори по-добре, отколкото очаквахме. Денят, в който убихте протея, бе наистина удачен ден.

— Имате ли още работа за мен?

— Разбира се — отвърна Овърск. — Ти ще станеш доставчик на мястото на Мърдлин. Нима не си се досетил досега за тази възможност?

Херндън се беше досетил, но това не му предлагаше нищо приятно. Би искал да е на Борлаам, особено сега, когато успя да се сближи с Лейди Морис. Нямахше търпение да започне издигането си към Владетеля Крелиг. Мотае ли се като совалка между Уайпър и Борлаам, то ще бъде загубено най-важното преимущество, което бе успял да постигне.

Но до завръщането на Лейди Морис на Борлаам оставаха около два месеца. Той би успял да предприеме насам и натам още едно пътуване в полза на синдиката, без да заплашва сериозно положението си. После ще търси предлог да прекъсне сътрудничеството си с контрабандистите. Предполагаше, че те може да предпочетат да го задържат насила, но тогава...

— Кога трябва да тръгна отново на път? — запита той.

Бенджамин сви лениво рамене.

— Утре, следващата седмица, след месец — кой ли всъщност знае? Сега в ръцете ни са купчина камъни. Няма нужда да се бърза с поредния тур. Вземи си отпуска до разпродаването на доставката.

— Не — отвърна Херндън. — Бих желал да тръгна по-скоро.

— Имаш ли някакви по-особени причини за толкова бързи действия? — навъси се Овърск.

— Не бих желал сега да се намирам тук — каза Херндън. — И не виждам нужда от повече разяснения по този въпрос. Едно пътуване до уайпър ще ми достави удоволствие.

— Гледайте, колко е нетърпелив — отбеляза Бенджамин. — Добър знак.

— Мърдлин също гореше от нетърпение — злобно подхвърли Овърск.

Херндън скочи от мястото си и се оказа край аристократа. Игленият му пистолет загъделичка кожата под гръкляна на Овърск.

— Ако продължаваш да ме сравняваш с този...

Бенджамин измести ръката на Херндън.

— Седни, скитнико и се успокой. Хеймън прекалено се умори тази вечер и започна да бърбори глупости. Ние ти имаме доверие. Прибери пистолета си.

Херндън с нежелание наведе оръжието си. Овърск, независимо от загорялата си на слънце кожа бе побледнял и започна да потрива гърлото си на мястото, където дулото се беше допряло, но не се реши да коментира събитието. Херндън започна да съжалява, че беше толкова импулсивен и сметна, че не е необходимо да иска извинение. Овърск можеше още да му бъде полезен.

— За космическият скитник думата е над всичко — поясни Херндън. — Нямам никакво намерение да ви лъжа и мамя. Кога ще потегля на път?

— Щом толкова настояваш, още утре — каза Бенджамин. — Ние ще изпратим телеграма на Брент, да приготви нова пратка.

* * *

Този път Херндън се отправи на Уайпър с търговски кораб, тъй като по това време на годината аристокрацията не предприемаше увеселителни пътешествия. След по-малко от месец се оказа на покритата с гъсти джунгли планета. Там Брент го чакаше с тридесет и два броя звездни камъни. Малките парчета проблясваха примамливо в защитните си обвивки и всеки от тях таеше в себе си страстното желание да пороби нечий човешки мозък с измамните си сънища.

Херндън ги прибра и се захвана да организира прехвърлянето на ценни книжа на стойност 256 хиляди стелара. Брент с тъга и мъка гледаше на този начин на бизнес, но се забелязваше, че силно се страхува за живота си и затова не смее да възразява. За Мардлин и съдбата му не беше произнесена нито дума.

Като се натовари със скъпоценното бreme, Херндън се върна на Борлаам с лайнер втора класа. Билета за него купи на Дирхав, една планета намираща се близо до Борлаам. Пътуването не му излезе евтино, но нямаше време да чака следващия товарен кораб. Знаеше, че когато се върне, Лейди Морис ще бъде от няколко седмици у дома си. Той беше обещал на Главния Разпоредител да възобнови службата си и нямаше никакво желание да не изпълни обещанието си.

Когато слезе от кораба, на Борлаам бе започнала зимата. Всеки ден от небето се лееше дъжд примесен със сняг и градовете и селата бяха наводнени и засипани с безброй остри като бръсначи парченца лед. Хората гледаха да не излизат навън, като очакваха внезапния студ да свърши.

Херндън отиваше на среща със съдружниците си. Улицата бе затрупана със снежни преспи, които примигваха с ярки белосинкави искрици под сиянието на ниската зимна луна. На Бронзовото авеню предаде звездните камъни на Овърск и разбра от него, че Бенджамин се занимава с нещо важно, но скоро ще дойде.

Докато го чакаше, Херндън се опитваше да се сгрее до монтираните нагревателни елементи и жадно се наливаше с вносното скъпо вино, което Овърск щедро му предоставяше. Първи се появи Доргел, а малко след него Резамод и Мария, които заедно се заеха да проверяват качеството на донесените камъни, сетне ги прибраха в скривалището при останалите.

Най-после пристигна вкочененият Бенджамин, но от него веднага се заизлъчва горещина, когато с гордост обяви:

— Сделката е сключена, Овърск! О, Херндън, върнал си се, доколкото схващам. С успех ли пристигаш?

— С успех — похвали се без лъжлива скромност Херндън.

— Ти си се видял, както предполагам, с Държавния Секретар — забеляза Овърск, — а не със самия Крелиг?

— Естествено. Нима Крелиг ще допусне близо до себе си някой като мен?

Херндън наостри веднага уши, щом чу името на заклетия си враг.

— И какво отношение имаме ние към държавните дела? — поинтересува се той.

— Известно — сдържано отвърна Бенджамин и загадъчно се усмихна. — Докато те нямаше, аз водих доста деликатни преговори. А

днес подписах договора.

— Какъв договор? — настоя Херндън.

— Изглежда, че наш патрон ще стане самият монарх. Владетелят Крелиг е решил сам да се заеме със звездните камъни. И то не като конкурент. Той изкупува от нас контролния пакет акции.

Херндън усети как вътрешностите му се изпълват с разтопено олово и едва успя да изрече:

— Какви са условията на договора?

— Много прости. Крелиг разбра, че независимо от забраните, търговията със звездни камъни продължава и няма начин да се спре. Вместо да променя законодателството с цел легализацията на продажбите им, което от една страна е безнравствено, а от друга би намалило цените на камъните, той предпочете с помощта на Лорд Морис да влезе във връзка с една група контрабандисти, които биха се съгласили да работят за Короната. Разбира се, Лорд Морис споделил височайшия замисъл с брат си, а той на свой ред ми предостави правото да преговарям с емисарите на Владетеля. През последния месец редовно се срещам тайно с Държавния Секретар и уговаряме условията на сделката.

— И какви са те?

— Крелиг ни гарантира безопасност от страна на държавата и същевременно обещава да подгони с цялата си мощ нашите конкуренти. Казано иначе, дава ни монополно право да търгуваме със звездните камъни, което ще ни позволи да намалим значително разходите на Уайпър, а тук да надуем цените до естествената им граница, определена от баланса на предлагането и търсенето, но надхвърлим ли го, може да се намали качеството на продаваните от нас камъни и с това нашите доходи. В замяна ние даваме на Владетеля осем процента от печалбата и се задължаваме да го снабдяваме всяка година за своя сметка с шест камъка, които ще бъдат давани като дарове на противниците му. Разбира се, ние му отстъпваме взетите задължения за вярност към синдиката и се задължаваме да станем васали на самия Владетел. Отсега само той ще осъществява контрол над нас, за да гарантира вярната ни служба.

Херндън бе потресен от чутото. Ръцете му се вледениха, а по тялото пробягаха студени тръпки. Вярност на Крелиг? Вярност на своя заклет враг, чудовището, което се бе заклет да унищожи?

Разумът и душата му се разкъсаха от противоречия. По какъв начин ще успее да осъществи дадената вече клетва, когато сега изпълнението ѝ всъщност противоречи напълно на задълженията му в качеството на васал на Владетеля? Прехвърлянето на лоялност, промяната на васалната вяроност, бяха широко разпространени явления. По условията на договора с Бенджамин, Херндън ставаше васал на Крелиг, спрямо когото автоматически се разпростираше и клетвата за вяроност, която бе дал на синдиката.

Ако сега убие Крелиг, това ще бъде нарушение на задълженията му в качеството на васал на короната. Ако започне да му служи вяроно, спазвайки духа и буквата на клетвата, това ще го лиши от вяра в себе си и в своите сили, а също ще остави неотмъстени родителите и бащиния дом. Не виждаше начин да разреши възникналото противоречие. Усещането за собствено безсилие го караше да трепери, което не остана незабелязано за останалите.

— Изглежда, нашият скитник по звездите не изпитва особен възторг от сделката — язвително подхвърли Овърск. — Май ти стана зле, а Херндън?

— Не, добре съм — процеди през зъби Херндън. — Просто съм изстинал силно и не мога да се сгрея още.

Васална преданост на Крелиг! Тези негодници бяха продали и себе си и него на човека, когото ненавиждаше най-много на света! Всичките му морални принципи бяха основани на понятията за спазване на верността, на дадените обещания и безусловно подчиняване на природата на свещената клетва. И сега изведнъж се оказваше свързан с две взаимно изключващи се клетви. Притиснат е като от ментгеме. Единственият начин на бягство от страданията, причинявани от нравствената раздвоеност, би могла да бъде смъртта.

Той се изправи.

— Моля да ме извините — произнесе той, — но днес имам още една среща. Когато ви потрябвам за нещо, вие може да ме намерите на предишния адрес.

Остатъка от деня пропиля в опити да достигне Главния Разпоредител на Двора на Лорд Морис. Херндън му обясни, че против волята си е бил задържан на далечните от Борлаам планети, че намеренията му да възобнови службата си у Лорд Морис са напълно сериозни и че ще изпълнява задълженията си честно и самоотвержено.

След известни пререкания той бе възстановен на длъжност младши разпоредител и бе запознат с функциите, които трябваше да изпълнява във всекидневния живот на разхвърлянните по цялата страна стопанства на Лорд Морис.

Минаха няколко дни преди да успее да зърне за миг Лейди Морис. Това не го удиви никак — Двореца на Лорда се бе разпрострял на няколко хектара по Борлаам сити, а Лорд и Лейди живееха на един от най-горните етажи на огромното здание, в което останалото пространство бе заето от библиотеки, зали за танцуване и фехтовка, картинни галерии и помещения за съхраняване на несметните богатства на гордия аристократ. Всички те изискваха от обслужващия персонал непрекъснато и грижовно почистване и поддържане.

Херндън я видя, когато минаваше по галерията на шестия етаж в търсене на прехода към седмия, където му бе заръчано да направи каталог на подредените там картини. Отначало чу шума на кринолина, после я забеляза да пресича една от залите, придружена от двама бронзоволики гиганти от планетата Топит, и да се насочва към групата очакващия дами във вечерни тоалети.

Самата Лейди Морис бе облечена в рокля с права кройка, което още повече подчертаваше безупречните линии на тялото ѝ. Лицето ѝ излъчваше печал. На Херндън му се стори, доколкото можеше да определи отдалече, че нещо я гнети.

Отстъпи встрани, така че процесията да мине край него, но тя го видя и метна мимолетен поглед в негова посока. Щом го позна, очите ѝ се разшириха от удивление. Той не се осмели да се усмихне. Смирено изчака тя да отmine, а вътрешно ликуваше с известно злорадство. Не беше никак трудно да се чете по израза на очите ѝ.

В същия този ден малко по-късно до него се приближи слуга агозлит и мълчаливо му връчи запечатан плик. Херндън го скри в джоба си и зачака възможността да остане сам на място, което не се наблюдава тайно. Той знаеше, че тук се намира в безопасност, защото скритата телевизионна камера беше повредена. Той сам я беше демонтирал тази сутрин, като смяташе след известно време да постави нова.

Херндън счупи печата.

„Ела тази вечер при мен — гласеше записката. — Чакам те цял месец. М. трябва тази вечер да е в Двореца на Владетеля. Карла ще ви

пусне при мен.“

Светочувствителното мастило мигновено изчезна от погледа. Листът в ръката му се изчисти напълно. Той се усмихна, накъса го и го хвърли в най-близкото кошче.

Когато с настъпването на нощта в двореца загасиха осветлението, Херндън незабелязано се промъкна на дванадесетия етаж, където се помещаваше бодуара на Лейди. Чакаше го придворната дама Карла, същата онази светлокоса девойка, която бе служила за посредничка на борда на „Лорд Насийр“. Днес тя дежуреше и бе облечена с такава прозрачна нощница, което без съмнение се явяваше изпитание на здравината на чувствата му. Като се стараяше да не гледа практически голото женско тяло, Херндън запита:

— Чакат ли ме?

— Да. Върви след мен.

Изразът на очите ѝ му се стори в известна степен странен. Трудно му беше да определи, какво означаваше — желание, ревност или дори ненавист? Но девойката бързо се обърна с гръб към него и го поведе по коридора, който беше осветен слабо със скрити нощни източници. По едно време спря и докосна с ръка стената. На повърхността ѝ за миг просветнаха контурите на врата и изчезнаха. Той се вмъкна вътре и отворът веднага се затвори.

Зад вратата го чакаше Лейди Морис.

Този път не беше облечена въобще, а очите ѝ горяха със страстно желание.

— В безопасност ли сме? — запита Херндън.

— Да. Морис е при Крелиг. — Устните ѝ с горчивина се извиха навътре. — Почти всичките си нощи прекарва да се забавлява с жени, които Владетелят е изоставил. Бодуара не се наблюдава. Морис никога няма да разбере, че си бил тука.

— А това момиче, Карла? Имаш ли и доверие?

— Толкова, колкото може да се има доверие на някого. — Ръцете ѝ затърсиха раменете на Херндън. — Скитнико мой — зашепна тя, — защо ни напусна на Молеког?

— Трябваше да свърша някои работи, миледи.

— Така ми липсваше. И непрекъснато ми беше скучно на Молеког.

Херндън се усмихна тъжно.

— Повярвай ми, нямах право на избор. Та аз имам задължения пред други, на които съм се клел.

Тя нетърпеливо се притисна към него. Обхвана го жалост. Тази прекрасна аристократка, първа сред придворните дами, бе принудена да търси любовници сред лакеите и другите дребни рибки.

— Всичко, което имам е твое — обеща му тя. — Поискай, каквото ти трябва и ще бъде твое!

— Само с една награда можеш да ме удостоиш — произнесе Херндън с мъка в гласа си.

— Кажи само. Цената няма никакво значение.

— Тя не струва нищо — каза той. — Нужно е да бъда поканен в двора на Владетеля. Ти можеш да го постигнеш с помощта на мъжа си. Ще го направиш ли за мен?

— Не се съмнявай — прошепна тя и изгаряща от желание се прилепи до него. — Ще говоря с Морис още утре.

VI

В края на седмицата Херндън отново навести щаба на Бронзовата алея и узна от Болърд Бенджамин, че търговията със звездни камъни процъфтява, а споразумението с Владетеля е станало истински подарък за синдиката и че те скоро ще разпродадат всички налични камъни. Сигурно след няколко дни ще му се наложи да направи още едно пътуване до Уайпър. Херндън се съгласи, но поиска в аванс заплатата за двата идващи месеца.

— Не виждам причина да ти отказвам — не възрази Бенджамин. — Ти си ценен човек, а пари, колкото щеш.

Връчи на Херндън чек за десет хиляди стелара. Той му благодари и обеща веднага да се озове, щом стане нужно да отива на уайпър.

Същата вечер Херндън отпътува на Мелд XVII, където се намираше хирурга, който бе преобразил лицето му, след като бе избягнал смъртта в разореното имение на Зонигог. Поиска от него да извърши определени изменения на някои от вътрешните му органи. Лекарят дълго се съпротивлява, като поясняваше, че такава операция е много рискована и трудна за извършване, заплашваше, че вероятността за благополучен изход е под петдесетте процента, но Херндън беше неумолим.

Тази операция му струваше 25 хиляди стелара. На практика остана без пари, но смяташе, че вложението ще се изплати с лихвите. Още на следващия ден след операцията се върна на Борлаам. Сетне мина цяла седмица, без да го потърсят.

Времето прекара в изпълняване на задълженията си на придворен на Лорд Морис и на любовник на Лейди Морис. Тя му каза, че е измолила от мъжа си необходимата покана и че той скоро ще бъде допуснат до Двора на Владетеля. Лорда въобще не се интересуваше от мотивите, които я караха да моли за покана, но тя не се съмняваше, че въпросът ще бъде решен положително.

След няколко дни личният секретар на Лорд Морис връчи официалната покана на Бар Херндън от Зинигог. В нея се казваше, че

Лорд Морис благоволява да оказва покровителство на Бар Херндън и че от него се очаква, да засвидетелствува почитта си към самия Владетел Крелиг.

В същия ден дойде и поканата на Владетеля, доставена от куриер, един облечен разкошно гигант от планетата Топид. Предписваше му се, под страх от гнева на Владетеля, да присъствува на аудиенцията, давана от Крелиг на двора си, която трябваше да се състои вечерта на следващия ден. Херндън тържествуваше. Кариерата му достигна кулминацията си — беше му разрешено да присъствува при появата на сюзерена. А това беше върха на стремежите му.

Облече съответното отрупано с блясъка на великолепни скъпоценни камъни и благородни метали придворно облекло, което бе купил още преди няколко седмици за повече от хиляда телара. Посети най-разкошния козметичен салон и се накичи с изкуствена брада, дан на последната модна тенденция, практикувана от много придворни, на които не харесваше да носят естествената си четина, но които биха желали да се перчат с нея на различни церемонии, като свидетелство за високото си положение. После се потопи във ваната, внимателно се вчеса, напарфюмира и така направи всичко необходимо за успешен дебют в Двора на Владетеля. Освен това той се увери, че сега няма да го подведат хирургическите изменения, извършени от д-р Мелд.

Дългоочакваната вечер настъпи. Високо в небето танцуваха ярките луни на Борлаам, а над покривите на столицата пламтяха празничните илюминации и ги засипваха с гаснещи брилянти и бисери. Това означаваше, че именно в този месец се е родил сега царуваният Владетел.

Херндън изпрати да повикат предварително поръчаната летяща карета. Това бе един великолепен четиритурбинен модел, по чиято повърхност проблясваше ярката златна боя. За последен път погледна скромното си жилище и се издигна в нощното небе. След двадесет минути турболетът кацна във вътрешния двор на Големия Дворцов комплекс на Борлаам. Намираше се сред великолепни палати, които зловещо надвисваха над останалите градски квартали и бяха затворени в непристъпната твърд на Огнената планина.

Безброй прожектори осветяваха Големия дворец. Някого друго би впечатлило подобно свидетелство на могъществото на монархията на Борлаам. Но Херндън целият бе изпълнен със свещен гняв. Преди

години и семейството му бе живяло в подобен дворец, не толкова грамаден и с такава причудлива архитектура, защото жителите на Зонигог бяха скромни хора, без особени претенции. Но все пак беше дворец... до мига в който войниците на Крелиг не го унищожиха до основи.

Веднага щом излезе от турболета, Херндън показа пропускателна карта си на надменните часовои. Пуснаха го вътре, но преди това грижливо го претърсиха за скрито оръжие, а сетне го заведоха във вестибюла, където се срещна с Лорд Морис.

— Гледай ти, какъв си бил, Херндън — замислено изрече Морис, гледайки накриво изкуствената брада и дори я подръпна леко.

— Благодарен съм за оказаната ми чест, Ваша Светлост — каза Херндън и се застави да коленичи пред Лорд Морис.

— Трябва да благодариш на друг — със заговорнически вид се развихри аристократът. — Жена ми настоя, да включа името ти в списъка на поканените. Но, както предполагам, това ти е добре известно и без моите думи. Познавам те отнякъде, Херндън. Интересно къде сме се срещали преди?

На Лорд Морис изглежда му бе известно, че Херндън е на служба при него. Но последният предпочете да му напомни за друго.

— Имах честа да ви съпернича на пазара при наддаването за роба-протей, милорд.

Смътен спомен пробяга по лицето на Лорда и той надменно се усмихна.

— Май нещичко си спомням.

Прозвуча гонг.

— Ние не бива да караме Владетелят да ни чака — каза Лорд Морис. — Да вървим.

Двамата заедно влязоха в Тронната Зала на Владетеля на Борлаам.

* * *

Лорд Морис влезе пръв, както и се полагаше на високия му ранг и се настани на мястото си в ляво от монарха, който царствено седеше на извисеният над всички трон, украсен с цветовете на знамената на

Борлаам: пурпурночервено и златно. Херндън добре знаеше правилата на етикета и веднага се отпусна на едното си коляно.

— Стани — заповяда Владетелят. Гласът му наподобяваше шума на сухи листа и едва се чуваше, но въпреки това бе невероятно властен.

Херндън се изправи и погледна право във Владетеля.

Монархът беше безплътен на вид човек, изсушен от годините, нисък и дори, така му се стори, гърбав. Двете очи, приличащи на мъниста и сеещи ужас в околните, проблясваха на набръчканото и преситено от живота лице. Устните му бяха тънки и безкръвни, носът като острие делеше това лице на две половини, а клинообразната брадичката се издаваше остро напред.

После очите на Херндън се обърнаха към пространството около Владетеля. Тронната зала, както и очакваше, се оказа наистина огромна. Високите сводове се поддържаха от четири мощни колони. Край стените се тълпяха няколко реда придворни. Много от тях бяха жени и Херндън не се съмняваше, че доста са били любовници на Крелиг.

В средата на залата от тавана се спускаше нещо, което приличаше на огромна клетка, напълно закрыта от плътни слоеве червено кадифе. Вътре изглежда се таеше някой от свирепите хищници, любимци на Владетеля, а може би и дори гигантски кондор от планетата Уилидън с остри изкривени нокти и пера с бодли като от стомана на края.

— Добре дошъл в двора — зашумя отново Владетелят. — Вие май сте гост на моя приятел Морис, нали?

— Така е, сир — отвърна Херндън и гласът му предизвика продължително ехо в тишината на просторната зала.

— Днес Морис се кани да ни поднесе някаква малка изненада — забеляза монархът и отвратителният старец злоещо се изхили, предвкусвайки забавата. — Ние ще сме много благодарни на покровителя ти, Лорд Морис, за удоволствията, които ще ни предложи тази вечер.

Херндън се намръщи. В душата му се появи смътно подозрение. А няма ли той самият да стане предмет на развлечение на придворните? Но той без страх гледаше бъдещето. Преди да завърши тази вечер, той ще се позабавлява за сметка на другите.

— Вдигнете завесата — нареди Крелиг.

В същия миг от всички ъгли на Тронната Зала се появиха роби-гиганти от Топит и едновременно задърпаха дебелите въжета, които задържаха покривалото на клетката. Тежкото кадифе бавно се вдигна нагоре и показа, както предполагаше Херндън, голяма клетка.

Вътре в клетката се намираше млада жена!

Тя висеше завързана за китките на хоризонталния прът на покрива на клетката. Беше напълно гола, а пръта се въртеше и я обръщаше като пиле на грил. Херндън целият се вцепени, не смееше да шавне и с изумление гледаше стройното голо тяло, което се поклащаше насам натам.

Това тяло му беше така добре познато!

Жената в клетката беше Лейди Морис.

Владетелят Крелиг милостиво се усмихна и прошепна тихо:

— Морис, започвайте представлението, зрителите са по местата си. Не ни карайте да скучаем.

* * *

Лорд Морис бавно пристъпи в средата на Залата. Полираният до огледален блясък мрамор, по който вървеше, отразяваше зловещата му фигура. Той се обърна към Крелиг и спокойно каза, като се владееше отлично:

— Лейди и джентълмени при Двора на нашия Господар, аз най-смирено моля за позволения ви, пред вашите очи да уредя едно малко недоразумение, което ме касае единствено мен. Жената в тази клетка, както вече повечето от вас са се досетили, е моята законна съпруга.

Веднага в Залата престанаха всякакви разговори. Морис даде знак и яркият лъч на някакъв прожектор освети тялото на жената.

Херндън видя, че китките ѝ са безжалостно изранени, а подутите вени релефно се открояваха на фона на белоснежната ѝ кожа. Поклащайки се, тя описваше безкрайни кръгове заедно с въртящия се под покрива на клетката прът. Капки пот се търкаляха по гърба и корема ѝ. В настъпилата тишина отчетливо се чуваше как дишането ѝ се прекъсва от хрипкави проплаквания.

— Моята жена наруши съпружеската вярност — с небрежен тон съобщи на придворните Лорд Морис. — Преди известно време за това ми донесе един верен слуга. Мамела ме е няколко пъти не с кого да е, а с някакво нищожество от прислугата, било вратар, било лакей, било с още някакъв вид хора, за съществуването на които ние, аристократите, дори не подозираме. Разпитах я и тя не може да опровергае обвиненията ми. Владетелят — на това място Морис се обърна към трона и наведе ниско глава — милостиво ме дари с височайшото си благоволение да я подложа на публично телесно наказание право пред вас, за мое удовлетворение и ваше забавление.

Херндън продължи да не мърда. Но внимателно следеше всички действия на аристократа. Морис извади от пояса си миниатюрен бляскащ с позлатата си топлинен излъчвател и хладнокръвно регулира размера на отвора. После вдигна излъчвателя.

Шр-р-р!

От тръбата се изтръгна език на ярък пламък и щом ивицата на обгарянето с дебелина около сантиметър се появи по бедрото на жертвата, жената изстена тихо.

Шр-р-р!

Огненото зайче заподскача отново по беззащитното ѝ тяло, като оставяше болезнената си следа по гърдите, бедрата и гърба. Тялото ѝ безпомощно се въртеше, а Морис се забавляваше, като гравираше с топлинния лъч объркани петна по кожата ѝ.

Придворните се задъхваха от смях, гледайки как Лейди Морис се извива и гърчи и напразно се опитва да избяга от безжалостния топлинен камшик.

Лордът си разбираше от работата. Рисувайки по кожата на жената орнамент след орнамент, той не преставаше да следи горещината да не прониква навътре в тялото, а да се плъзга единствено по повърхността. Така мъчението можеше да продължи с часове, докато кръвта във жилите на жертвата не започне да се съсирва и тя умре.

Херндън с шестото си чувство усети на себе си втрепенция поглед на Владетеля.

— По вкуса ли са ти нашите скромни развлечения, Херндън — запита Крелиг.

— Не напълно, сир.

Удивена глъч премина по залата. Някакъв си там новак сред придворните се осмелява да противоречи на Владетеля.

— Бих предпочел за Лейди Морис по-бърза смърт — завърши Херндън.

— Но тогава бихме се лишили от удоволствието, което ни доставя това зрелище!

— Въпреки това, аз бих постъпил така!

С неочаквано бърз жест Херндън разтвори обсипаната си с брилянти мантия. Владетелят страхливо се сви, като очакваше да се появи някакво оръжие, но космическият скитник само докосна малка пластинка на гърдите си и активира устройството, което бе имплантирал в тялото му хирурга от Мелд. Сега невронната мрежа под кожата му започна да работи в обратна посока. Събирайки в едно енергията на ненавистта, трупана във всяка клетка от тялото на Херндън, тя многократно усилваше заряда и се устремяваше в смъртоносен ток по ръката му. Ослепителната огнена дъга се откъсна от показалеца на Херндън и се обви около жената в клетката.

Тя възкликна от силната болка и веднага умря.

* * *

Херндън още веднъж разреши енергията на ненавистта си и Лорд Морис изтърва топлоизлъчвателя и заразмахва почернелите си от изгарянето ръце.

— Позволете ми да Ви се представя най-последно — произнесе Херндън. Крелиг бе пребледнял от ужас и го гледаше тъпо. Придворните бягаха изплашени по далечните ъгли на залата. — Аз съм Бар Херндън, син на Първия Граф на провинция Зонигог. Преди година, по волята на един от вашите придворни, вие опустошихте владенията на собствените си васали в Зонигог и погубихте цялото ми семейство. Не съм забравил този ден!

— Хванете го! — пронизително завика Крелиг.

— Всеки, който поиска да се докосне до мен, ще бъде обхванат от пламъци — предупреди Херндън. — А оръжието насочено към мен, ще се обърне против притежателя си. Запазете спокойствие и ме изслушайте до край.

Аз съм също така Бар Херндън Младшия Разпоредител при двора на Лорд Морис и възлюбения на жената, която загина преди миг пред очите ви. Трябва да се гордеете, Морис, че рога ви постави не просто някакъв си там прислужник, а първи аристократ от Зонигог.

Аз съм също така — продължи в гробната тишина той — Бар Херндън Скитникът из Космоса, който поради гибелта на семейството си, трябваше да се захване с занаята на наемник. В това си превъплъщение станах контрабандист на звездни камъни и — той се поклони в посока на трона — по ирония на съдбата се оказах васал дал клетва не на кой друг а на вас, Владетелю.

С казаното сега взиман си обратно дадената клетва за преданост на вас, Крелиг и за престъплението, изразяващо се в нарушаване на клетвата към своя монарх, се наказвам със смърт. Но заедно с това ви осъждам на смърт за безпричинното нападение на родината ми. А вие, Морис, за жестокото и варварско отношение към тази жена, която никога не сте обичали, също ви наказвам със смърт.

И вие, придворни паразити, нископоклонници и блюдолизци, също ще умрете. А вас, дворцови шутове, дресирани мечоци и поробени същества от далечни планети, също ще ви убия, както убих преди време своя роб протей, но не от ненавист, а от състрадание, да ви избавя от страданията.

Херндън завърши речта си. В залата стоеше напрегната тишина на обхванатия от ужас двор, а после някой вдясно от трона завика истерично:

— Той е полудял! Да изчезваме навън!

Този придворен се хвърли към главния изход, вратите на който бяха полуотворени. Херндън му позволи да се приближи до заветната цел, но когато оставаха само три метра до зоната на безопасност, той изстреля залп от жизнената си енергия. После презареди механизма в себе си, черпейки от ненавистта и отново се разрези през пръстите.

Но побледнелия до смърт Лорд Морис той усмихнато каза:

— Ще постъпя с вас по-великодушно, отколкото вие със съпругата си. Чака ви бърза смърт.

Тези думи бяха последвани от удар по аристократа. Морис се опита да се дръпне, но никъде не намери скривалище. За миг пламна като факел, постоя малко прав и останките му се строполиха овъглени на пода.

Нов удар помете от лицето на света тълпата придворни. Следващата му цел беше трона. Отначало пламнаха златните и пурпурни знамена на монарха. Крелиг се надигна, но пламъкът обхвана цялото му тяло и го залепи обратно на горящия трон.

Сега вече Херндън стоеше в центъра на Тронната Зала в горда самота. Целта на живота му беше постигната. Той раздаде възмездието. Оставаше му само да изпълни последната част на присъдата — по отношение на себе си, за нарушаване на клетвата, с която той против волята си беше свързан с Владетеля.

Живота за него повече нямаше никакъв смисъл. Той с отвращение отхвърляше възможността да продължи кариерата си на космически скитник и само смъртта му предлагаше освобождаване от задълженията.

Блестящият лъч на енергията насочи към една от грамадните колони. Тя почервенея и рухна. Последва я втората, сетне — третата.

Покривът затреця. За първи път от стотици години дворцовия таван неочаквано се оказа без опора. Още няколко мига тържествуващата усмивка игра по лицето на Херндън, а после срутващите се сводове го погребяха под отломките си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.